

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

NICOLE
KRAUSS
SĂ FII
BĂRBAT

Povestiri

Traducere din engleză și note de
MIHAELA DUMITRESCU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Anca Dumitru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Vasile
DTP: Iuliana Constantinescu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

NICOLE KRAUSS

TO BE A MAN

Copyright © 2020 by Nicole Krauss
Romanian translation rights arranged with
Melanie Jackson Agency, LLC
through AJA Anna Jarota Agency
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2022, pentru prezenta versiune
în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KRAUSS, NICOLE

Să fii bărbat / Nicole Krauss; trad. din engleză

și note de Mihaela Dumitrescu. –

București: Humanitas Fiction, 2022

ISBN 978-606-097-072-9

I. Dumitrescu, Mihaela (trad.)

821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 / 408 83 50, fax 021 / 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

Pentru Sasha și Cy

Elveția

Sunt treizeci de ani de când nu am mai văzut-o pe Soraya. În tot acest timp am încercat o singură dată să dau de urma ei. Cred că mi-a fost teamă s-o revăd, teamă să caut să o înțeleg acum, când eram mai matură și, poate, în stare să pricep, ceea ce presupun că e același lucru cu a spune că m-am temut de mine însămi: de ce aș putea descoperi că se află în spatele înțelegerii mele. Anii au trecut, și m-am gândit tot mai rar la ea. Am mers la facultate, apoi am urmat studii de masterat, m-am căsătorit mai curând decât mi-aș fi imaginat și am născut două fete doar la un an distanță una de cealaltă. Dacă se mai întâmpla vreodată să îmi vină în minte Soraya ca o străfulgerare dintr-un lanț evanescent de asociații de idei, dispărea din nou la fel de iute cum se ivise.

Am cunoscut-o pe Soraya când aveam treisprezece ani, în anul pe care l-a petrecut familia mea în străinătate, în Elveția. „Așteaptă-te la tot ce-i mai rău“ ar fi putut fi motto-ul familiei dacă tata nu ne-ar fi instruit în mod explicit că este „Nu te încrede în nimeni, privește pe toată lumea cu suspiciune“. Am locuit la marginea unui mal abrupt, deși casa era impozantă. Eram evrei europeni chiar și în America, se

întâmpleseră, cu alte cuvinte, evenimente catastrofale și era posibil să se mai întâmple. Între părinții noștri aveau loc certuri violente, mariajul lor fiind mereu pe punctul de a se destrăma. La orizont se profila amenințător și ruina financiară; am fost avertizați că va trebui să ne vindem în curând locuința. Nu ne mai intrase nici un ban în cont de când se retrăsese tata din afacerea familiei, după ani și ani de altercații zilnice, însoțite de țipete, între el și bunicul. Când și-a reluat tata studiile, eu aveam doi ani, fratele meu patru, iar sora mea nu se născuse încă. După cursurile pregătitoare de licență a urmat Facultatea de Medicină la Universitatea Columbia, apoi rezidențiatul în chirurgie ortopedică la Spitalul de Chirurgie Specială – cu toate că noi habar nu aveam în ce sens era specială. În acei unsprezece ani de pregătire, tata a petrecut nenumărate nopți făcând de gardă la camera de primiri urgențe, unde i-a trecut prin fața ochilor un șir sinistru de victime ale unor nenorociri: accidente auto, accidente de motocicletă și, o dată, prăbușirea unui avion Avianca având destinația Bogota, intrat cu botul într-un deal din Cove Neck. În fond, probabil că se agăța și el de credința superstițioasă că propria confruntare, noapte de noapte, cu ororile ar putea să-i pună familia la adăpost de așa ceva. Numai că, într-o după-amiază furtunoasă de septembrie, bunica mea a fost lovită de o dubă ce rula în mare viteză la intersecția lui First Avenue cu Fiftieth Street, ceea ce i-a provocat o hemoragie cerebrală. Când a ajuns tata la Bellevue Hospital, mamă-sa zăcea pe o targă, în camera de gardă. L-a strâns de mână și a alunecat în comă. După șase săptămâni, s-a stins. La mai puțin de un an de la moartea ei, tata și-a terminat rezidențiatul și ne-a mutat cu toată familia în Elveția, unde a început un stagiu de specializare cu bursă în domeniul traumatologiei.

Faptul că Elveția – cea neutră, alpină, ordonată – are cel mai bun institut de traumatologie din lume pare a fi un paradox. Întreaga țară avea, la vremea aceea, aerul unui sanatoriu sau al unui spital de psihiatrie. În locul pereților capitonați avea zăpadă, care amortiza orice zgomet și îl prefăcea în șoaptă, așa încât, după atâtea secole, elvețienii ajunseseră să pună instinctiv surdină pe ei înșiși. Or, tocmai aceasta era ideea: o țară din cale-afară de obsedată de stăpânirea de sine și de respectarea regulilor, de producția de ceasuri, de punctualitatea trenurilor ar fi, prin urmare, cea mai indicată pentru tratarea de urgență a unui trup făcut zob. Faptul că Elveția este totodată o țară poliglotă ne-a scos pe neașteptate, pentru un timp, pe fratele meu și pe mine din atmosfera deprimantă a familiei noastre. Institutul se afla la Basel, unde se vorbește *Schweizerdeutsch*¹, dar mama era de părere că noi ar trebui să studiem în continuare franceza. *Schweizerdeutsch* era doar un pic diferită de *Deutsch*, și noi nu aveam voie să ne atingem de nimic care să sune, oricât de vag, a *Deutsch*, limba bunicii noastre maternelne, a cărei întreagă familie fusese ucisă de naziști. Prin urmare, am fost înscriși la École Internationale din Geneva. Fratele meu locuia la căminul din campus, dar eu, cum de-abia împlinisem treisprezece ani, nu aveam încă vârsta regulamentară. Ca să fiu scutită de traumele asociate cu limba germană, s-a găsit pentru mine o soluție la periferia din vestul Genevei, așa că în septembrie 1987 am devenit locatară cu pensiuine completă în casa unei profesoare suplinitoare englezoaică, pe nume doamna Elderfield. Avea părul vopsit galben-pai și obrajii îmbujorați ai cuiva crescut într-un ținut cu climă umedă, dar tot bătrână părea.

1. Germana elvețiană (în germ., în orig.).

Cămăruța mea avea o fereastră cu vedere spre un măr. În ziua când am ajuns acolo, de jur-împrejurul lui erau căzute mere roșii, care putrezeau în soarele autumnal. În încăperea se găseau un birouaș, un scaun și un pat, la picioarele căruia era strânsă o pătură militară de lână de culoare gri, destul de uzată încât să bănuiești că o fi fost folosită într-unul dintre războaiele mondiale. În dreptul ușii, mocheta cafenie era roasă până la urzeală.

Două alte locatari, amândouă în vârstă de optsprezece ani, împărțeau camera din dosul casei, din capătul culoarului. Toate cele trei paturi înguste ale noastre fuseseră odinioară ale fiilor doamnei Elderfield, care crescuseră și se mutaseră din casă cu mult înainte să sosim noi, fetele. Nu existau fotografii de-ale băieților, așa încât nu știam cum arată, dar rareori uitam că au dormit cândva în paturile noastre. Între noi și fiii absenți ai doamnei Elderfield exista o legătură carnală. Nu se discuta niciodată despre soțul doamnei Elderfield, dacă o fi avut. Nu era genul de femeie care să te îmbie să-i pui întrebări personale. Când se făcea ora de culcare, ne stingea luminile fără un cuvânt.

În prima seară petrecută în casa ei, m-am așezat pe podeaua din camera fetelor mai mari, printre grămezile lor de haine. La noi în țară, fetele își dădeau cu o colonie bărbătească ieftină, care se chema Drakkar Noir. Parfumul persistent, impregnat în hainele acestor fete, îmi era însă necunoscut. În amestec cu căldura trupurilor și cu chimia pielii lor, se mai atenua, dar câteodată pătrundea atât de adânc în așternuturi și în tricourile pe care le aruncau de pe ele, încât doamna Elderfield deschidea ferestrele cu un gest impulsiv, și aerul rece le purifica de orice miros.

Le ascultam pe fetele mai mari discutând despre viețile lor într-un limbaj codificat, pe care nu îl înțelegeam. Râdeau de naivitatea mea, dar se purtau amândouă, întotdeauna, cât se poate de frumos cu mine. Marie venise de la Bangkok via Boston, iar Soraya, de la Teheran via arondismentul șaisprezece din Paris; tatăl ei fusese inginer în serviciul șahului înainte ca revoluția să le trimită familia în exil; prea târziu ca să mai împacheteze ei și jucăriile Sorayei, dar dându-le suficient timp ca să își transfere cea mai mare parte din lichidități. Distrăbălarea – sexul, substanțele psihostimulante, refuzul de a se conforma regulilor – era cauza care le adusese pe amândouă în Elveția pentru un an suplimentar de școală, o a treisprezecea clasă de care nici una dintre ele nu mai auzise până atunci.

De obicei plecam la școală pe întuneric. Ca să ajungem la stația de autobuz, trebuia să traversăm un câmp acoperit, începând de prin noiembrie, cu zăpadă, pe care o străpungeau cioturile de tulpini maronii. Mereu întârziem. Întotdeauna, eu eram singura care mâncase de dimineață. Părul uneia dintre noi era mereu ud, cu vârfulurile înghețate. Ne strângeam una într-alta în refugiul din stație, inhalând fumul puturos de la țigara Sorayei. Autobuzul, trecând pe lângă biserica armenească, ne ducea până la tramvaiul portocaliu. După care urma o lungă călătorie până la școala din celălalt capăt al orașului. Pentru că aveam orare diferite, ne întorceam singure înapoi. Doar în prima zi, la insistențele doamnei Elderfield, ne-am întâlnit, Marie și cu mine, ca să facem drumul înapoi împreună, numai că am luat tramvaiul în direcția greșită și ne-am trezit în Franța. După aceea, am învățat drumul și obișnuiam să fragmentez călătoria

oprindu-mă la tutungeria de lângă stația de tramvai, de unde, înainte să iau autobuzul, îmi cumpăram bomboane din bolurile neacoperite, care, după părerea maică-mii, colcăiau de microbii adunați de la fel de fel de necunoscuți.

Niciodată nu am mai fost atât de fericită și de liberă. Scăpasem nu doar de atmosfera apăsătoare și zbuciumată din familia noastră, dar și de nesuferita mea școală de acasă, cu fetele acelea răutăcioase, cu răbufniri hormonale, de o cruzime care atingea cote olimpice. Eram prea mică pentru a-mi lua carnet de conducere, așa încât nu îmi puteam găsi alt refugiu decât în cărți sau în plimbări prin pădurea din spatele casei noastre. Acum îmi petreceam orele libere de după școală hoinărind prin Geneva. Nu aveam niciodată o destinație anume, cu toate că adesea ajungeam pe malul lacului, de unde urmăream vapoarele de croazieră care veneau și plecau, sau născoceam povești despre oamenii pe care îi vedeam, mai cu seamă despre aceia care veneau să se giugiulească pe bănci. Câteodată probam haine la H&M, ori dădeam ocol Orașului Vechi, unde pașii mă purtau înapoi, spre impunătorul monument al Reformei, spre chipurile impenetrabile ale protestanților sculptați maiestuos în piatră, dintre ale căror nume nu mi-l amintesc decât pe acela al lui Jean Calvin. Nu auzisem încă de Borges, și totuși în nici un alt moment al vieții mele nu m-am simțit atât de aproape de scriitorul argentinian, care murise la Geneva cu un an înainte și care într-o scrisoare, explicând dorința lui de a fi înmormântat în orașul său de adopție, nota că acolo s-a simțit întotdeauna „misterios de fericit“. Câțiva ani mai târziu, o prietenă mi-a dat volumul lui Borges *Atlas*, și am fost uimită să văd o fotografie uriașă a acelor giganți sumbri, cu toții antisemiți, pe care cândva îi vizitam regulat, care credeau în predestinare și în suveranitatea absolută a lui

Dumnezeu. În ea, Jean Calvin stă ușor aplecat înainte ca să se uite în jos, cu ochi cercetători, la Borges cel orb, care șade pe o treaptă de piatră cu mâna pe baston, cu bărbia înălțată. Între Jean Calvin și Borges, părea să spună poza, există o mare afinitate. Între mine și Jean Calvin nu exista nici o consonanță, deși am stat și eu pe acea treaptă, privind în sus, spre el.

Uneori, în timpul hoinărelilor mele, câte un bărbat mă fixa stăruitor cu privirea, ori îmi făcea avansuri în franceză. Aceste scurte incidente mă deranjau și îmi dădeau un sentiment de jenă. Mulți dintre bărbați erau africani cu zâmbete de un alb strălucitor, dar odată, pe când stăteam și mă zgâiam la vitrina unei cofetării, mi-a apărut în spate un european într-un costum elegant. S-a aplecat spre mine, atingându-mi părul cu chipul lui și, într-o engleză cu un ușor accent străin, mi-a șoptit: „Aș putea să te frâng cu o singură mână.“ Apoi și-a văzut de drum cu un calm desăvârșit, de parcă ar fi fost o ambarcațiune navigând pe o apă liniștită. Am alergat tot drumul până în stație, unde am rămas țintuită locului, gâfâind, până când, spre ușurarea mea, a sosit tramvaiul și a oprit cu un scrâșnet.

Seara trebuia să fim la masă fix la ora 18.30. Pe peretele din spatele doamnei Elderfield atârnavă mici tablouri în ulei cu scene alpine, și chiar și acum imaginea unei cabane, sau a unor vite cu tălângi la gât, sau a unei Heidi cu șorțuleț în carouri, culegând fragi și mure, îmi readuce în minte mirosul de pește cu cartofi fierți. Schimbam foarte puține cuvinte în timpul cinei. Sau poate că doar așa ni se părea nouă, comparativ cu cât de mult vorbeam în dormitorul din dosul casei.

Tatăl lui Marie o întâlnise pe mamă-sa la Bangkok, pe vremea când era militar în armata americană, și a dus-o cu el în America, unde i-a făcut cadou un Cadillac Seville și a

instalat-o la o fermă din Silver Spring, statul Maryland. După divorț, mama ei s-a întors în Thailanda, iar tatăl s-a mutat la Boston și, în următorii zece ani, Marie a fost pasată de la unul la altul. În ultimii ani locuise doar la mamă-sa, în Bangkok, unde avea un iubit de care era îndrăgostită nebunește, cu crize de gelozie, și cu care își petrecea nopțile dansând prin cluburi, beată sau drogată. Atunci când mamă-sa, ajunsă la capătul răbdărilor și ocupată cu propriul iubit, l-a informat pe tată-său despre întreaga situație, acesta a luat-o urgent pe Marie din Thailanda și a dus-o în Elveția, țară cunoscută pentru școlile ei de etichetă¹ care „șlefuiu” laturile neînfrânate și tenebroase ale personalității fetelor și formau femei cu bune maniere. Ecolint nu era o astfel de școală, dar și Marie era, la urma urmei, deja prea mare pentru a învăța la o școală de etichetă propriu-zisă. Ea era, judecând după criteriile acestor instituții, deja formată. Dar nu în sensul bun. Așa că Marie a fost trimisă, în schimb, să urmeze un an suplimentar de liceu la Ecolint. Pe lângă regulile casei doamnei Elderfield, mai existau și instrucțiuni stricte, primite de la tatăl lui Marie, referitoare la interdicția de a mai ieși din casă după o anumită oră, iar după ce Marie a dat iama în vinul pentru gătit al doamnei Elderfield, aceste restricții dure s-au înăspriț și mai mult. De aceea, în weekendurile în care nu luam trenul să merg la Basel ca să îmi văd părinții, Marie și cu mine rămâneam adeseori împreună acasă, în timp ce Soraya ieșea în oraș.

1. Echivalent aproximativ al așa-numitelor *finishing schools* (engl.), școli particulare cu internat, unde se desăvârșește educația fetelor din familii înstărite prin cursuri de etichetă, de bune maniere. În prezent, în Elveția mai funcționează o singură astfel de școală.

Cuprins

Elveția	7
Zusya pe acoperiș	28
Dorm, dar inima-mi veghează	48
Zilele de pe urmă	69
Văzându-l pe Ershadi	105
Viitoare situații de urgență	127
<i>Amour</i>	147
În grădină	161
Soțul	179
Să fii bărbat	221
 <i>Mulțumiri</i>	 249